

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 21/2018
04.09.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић, Веска Крстајића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Радована Штрпца и др., због кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 5. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених Радована Штрпца и Дубравке Штрбац, адв. Илије Поповића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду, посебно одељење Пои По1 16/10 од 23.03.2018. године и Кв По1 158/18 од 21.05.2018. године, у седници већа одржаној 04.09.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Радована Штрпца и Дубравке Штрбац, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду, посебно одељење Пои По1 16/10 од 23.03.2018. године и Кв По1 158/18 од 21.05.2018. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду, посебно одељење Пои По1 16/10 од 23.03.2018. године, према окривљенима Радовану и Дубравки Штрбац и власнику – трећем лицу АА остављено је на снази привремено одузимање имовине проистекле из кривичног дела одређено решењем истог суда Пои По1 16/10 од 15.03.2010. године, продужено решењем истог суда од 24.03.2017. године и одређено да привремено одузимање имовине може трајати најдуже до доношења одлуке о захтеву за трајно одузимање имовине.

Одлучујући о жалбама браниоца окривљених Радована и Дубравке Штрбац и пуномоћника трећег лица АА, Виши суд у Београду, посебно одељење, решењем Кв По1 158/18 од 21.05.2018. године, је одбио жалбе као неосноване.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених Радована и Дубравке Штрбац, адв. Илија Поповић због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1 ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП и члана 5. став 2. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости

усвоји као основан и обе одлуке преиначи „у смислу непостојања услова за њихово доношење“.

Након што је примерке захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да је доношењем побијаних решења учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, односно да наведена решења нису ни могла бити донета, с обзиром на то да је у време њиховог доношења већ постојала правноснажна одлука – решење Вишег суда у Београду, посебно одељење Пои По1 16/10 од 15.03.2010. године...продужено решењем истог суда, Пои По1 16/10 од 24.03.2017. године, те се ради о већ правноснажно пресуђеној ствари. Према захтеву, доношењем побијаних решења уједно је и учињена повреда закона из члана 439. тачка 2. ЗКП у вези члана 5. став 2. КЗ, јер је примењен закон који се не може применити, односно примењен је закон о одузимању имовине проистекле из кривичног дела („Службени гласник РС“ 97/2008) иако су уследиле измене тог закона објављене у „Службеном гласнику РС“ бр. 32/13 и 94/16, па је требало применити Закон о изменама закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, а не закон који је важио у време одузимања имовине.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Предмет одлучивања у побијаним правноснажним решењима било је преиспитивање, по службеној дужности, оправданости даљег трајања претходно правноснажне изречене мере привременог одузимања имовине проистекле из кривичног дела. Приликом тог преиспитивања суд није овлашћен да испитује основаност и законитост правноснажне одлуке којом је та имовина претходно правноснажно привремено одузета, већ само одлучује о томе да ли и даље постоје околности утврђене том правноснажном одлуком које оправдавају њено даље трајање или су се појавиле околности које указују да даља примена наведене мере није оправдана и да је треба укинути или да су се појавиле околности које указују да се и блажом мером може обезбедити трајно одузимање имовине, у ком случају се мера привременог одузимања имовине проистекле из кривичног дела замењује мером забране располагања таквом имовином.

У конкретном случају, суд је нашао да и даље постоје околности које оправдавају даље трајање мере привременог одузимања имовине проистекле из кривичног дела утврђене правноснажним решењем Пои По1 16/10 од 15.03.2010. године, продужено решењем истог суда од 24.03.2017. године. Према томе, у

конкретном случају се не ради о правноснажно пресуђеној ствари у смислу одредбе члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, већ о преиспитивању по службеној дужности оправданости даљег трајања претходно правноснажно изречене мере привременог одузимања имовине проистекле из кривичног дела, дакле, не одлучује се поново о већ правноснажно изреченој мери према одредбама тренутно важећег закона, већ се зависно од појаве нових околности, након правноснажно окончаног поступка привременог одузимања имовине проистекле из кривичног дела утврђује да ли је даље трајање мере оправдано или није или се и блажом мером може обезбедити трајно одузимање такве имовине. При томе, у побијаним решењима закон је правилно примењен, јер су иста донета у складу са одредбама члана 25. став 2. у вези члана 34. став 3. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела („Службени гласник РС“ бр. 94/2016).

Према томе, неосновано бранилац у поднетом захтеву указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. и повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, а осим тога наведене повреде закона истицане су и у жалби против првостепеног решења, а о неоснованости истих другостепени суд се изјаснио у образложењу свог решења, на страни 4 у последњем ставу и на страни 5, те дао разлоге које у свему прихвата и овај суд и на те разлоге упућује (члан 491. став 2. ЗКП).

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Радована и Дубравке Штрбац оценио неоснованим и на основу одредбе члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.**

**Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић